

[Socialministeren]

Der er herudover fra Socialministeriets side ved flere lejligheder givet henstillinger om, at der vises imødekommethed over for ønsker om optagelse i plejehjem uden for den aktuelle opholdskommune, senest en henstilling af 16. september 1987 til samtlige kommunalbestyrelser og sociale udvalg.

Efter min opfattelse er det ikke refusionsreglen i bistsandslovens § 11, der stiller sig hindrende i vejen for optagelse i plejehjem uden for bopælskommunen. Tværtimod må denne regel opfattes som en aldeles nødvendig forudsætning for, at en anden kommune vil stille en plejehjemsplads til rådighed for en udenbys ansøger.

Derimod kan det være, at en række konkrete forhold i det enkelte tilfælde gør den ældres bopælskommune mindre opsat på at gå med til en optagelse i en anden kommunes plejehjem, f.eks. at der er ledige plejehjemspladser i bopælskommunen, som så vil komme til at stå med uudnyttet kapacitet samtidig med, at der skal betales for en plads i et fremmed hjem. Der kan også være tale om, at udgiften ved ophold i det fremmede plejehjem er væsentlig højere end ved ophold i kommunens egne plejehjem.

Jeg mener, at vi gør det for vanskeligt for kommunerne at tilrettelægge deres ældreboligpolitik og at udnytte forhåndenværende ressourcer, hvis vi ville fratage dem kompetencen til at bestemme, hvilke plejehjem deres borgere skal kunne optages i. Dette synspunkt mener jeg navnlig at kunne anlægge på baggrund af, at der er foretaget undersøgelser, som viser, at kommunerne i meget vidt omfang efterkommer de henstillinger, der er givet af Socialministeriet, om at tage hensyn til ansøgenes ønsker om plejehjemspladser i andre kommuner.

Spm. nr. S 133

Til forsvarsministeren (1/7 88) af:

Jens Thoft (SF):

»Kan ministeren forsikre, at den bemyndigelse, der findes i lov om forsvarets organisation m.v. § 6, ikke i 1987 er blevet benyttet af Forsvarets Efterretningstjeneste til f.eks. telefonaflytning?«

Begrundelse

Justitsministeren har ved flere lejligheder i svar til Folketinget understreget, at de almindelige bestemmelser i retsplejeloven om indgreb i

meddelelshemmeligheden også gælder for efterretningstjenesterne, hvorfor domstolene fører kontrol hermed. Ikke desto mindre findes der i lov om forsvarets organisation § 6 en bestemmelse, som under »ekstraordinære forhold« muliggør, at forsvarsministeren uden retskendelse kan træffe foranstaltninger som omhandlet i grundlovens § 72 over for bl.a. telefonsamtaler.

Spørgsmålet er stillet med det formål at opnå ministerens forsikring om, at han i 1987 ikke har benyttet sig af denne bemyndigelse.

Svar (8/7 88):

Forsvarsministeren (Enggaard):

Hverken Forsvarets Efterretningstjeneste eller andre dele af forsvaret har til opgave at foretage telefonaflytning, og man har ikke gennemført en sådan.

Spm. nr. S 134

Til trafik- og kommunikationsministeren (1/7 88) af:

Jens Thoft (SF):

»Kan ministeren oplyse, om det i teknisk henseende er korrekt, når det i bogen »Demokrati med blind makker« er hævdet, at AXE-telefoncentralerne fra L. M. Ericsson, som anvendes i Danmark, kan aflyttes uden manuelle indgreb hos telefonselskaberne?«

Begrundelse

I den netop udkomne bog er det side 18 fastslået: »Sverige har i 1980'erne fået et nyt telefonsystem. Systemet, der består af centraler kaldet AXE fra firmaet L. M. Ericsson, har indbygget automatiske aflytningsmuligheder. Telefonvæsenet kalder denne mekanisme for medhør. Med AXE-centraler kan aflytning foregå uden manuelle indgreb, og det er umuligt at konstatere, om aflytning har fundet sted. Samme AXE-centraler anvendes i dag i Danmark.«

Side 21 fremgår det af samme bog: »Den nye digitalteknologi har gjort aflytningsarbejdet mindre besværligt. Den konventionelle 1980-teknologi gjorde det nødvendigt for efterretningstjenesterne at besøge lokale telefoncentraler uden for almindelig arbejdstid for at lave forbindelser til telefonaflytning. Den nye digitalteknologi med brug af mikrochips har